

naslednik. V zadnjem tečaju svojih predavanj mu je pisal v Peterburg pismo v znanem kratkem in lapidarnem zlogu: »Mit Ende dieses Semesters trete ich von der Universität zurück. Ich werde Sie zu meinem Nachfolger vorschlagen. Denken Sie darüber nach, damit Sie vorbereitet sind, wenn die offizielle Anfrage an Sie gerichtet wird.« — Najlepše čase je doživel Jagić na Dunaji v občevanju z Miklosichem; drug drugemu sta razodevala znanstvene svoje namene in se pogovarjala o njih, vzpodbujala drug drugega. Da je hotel Miklosich res Jagića za seboj imeti, temu je najboljši dokaz, da ga je takoj spravil v dunajsko akademijo. Tudi za slovanski seminar se je Miklosich vedno zanimal od početka. Teden dni pred smrtjo je še povpraševal Jagića o seminarskem delovanju in mu čestital radi lepega napredka. Zato je umevno, da je prof. Jagić nekdanjemu svojemu učitelju, poznejšemu prijatelju, s katerim je bil toliko časa v tesni zvezi, s tresočim glasom zaklical »večnaja pamjat.«

Zatem je *dr. M. Murko* obširno načrtal Miklosichevo vsestransko delovanje in podal njega životopis. Predstavil nam je Miklosicha človeka in učitelja in poudarjal njegove zasluge za znanost in posebe še za razvoj slovenskega književnega jezika. S tem govorom se je končal seminarski večer, večer hvalečnosti in pietete do našega Miklosicha. (Slovenci se smemo ponášati, da smo doslej med vsemi Slovani še najtemeljiteje opisali življenje in delovanje slavnega rojaka našega Miklosicha. Leta 1883. priobčil je g. Anton Trstenjak v letopisu »Matiice Slovenske« [1883, str. 1, — 54.] životopis njegov, na katerega zavračamo bralce svoje ter jih opozarjamo, naj ga še jeden pot prebera, da bodo tem živeje čutili veliko izgubo, ki je zadela slovanstvo s smrtjo Miklosichevo. Ured.)

»Vienac« o Miklosichi. »Vienac« (1891, št. 11.) je posvetil Miklosichu nekaj vrstic, katerih v listu za književnost pač ne bi pričakovali. Dalo bi se o tem pisati mnogo, ali zadoščaj le nekaj opazek, ker nam je taka polemika strašno zoperna.

Da Miklosich ni ostal navdušen ilirec, kriv je — Kopitar: »No došavši u Beč upoznade se s Kopitarom, pa od onda kao da je u njega obamrla slavenska duša.« Tedaj stare bajke o Kopitarji! Dandanes imamo že toliko gradiva o njem (posebno v pismih), da lahko sodimo, koliko krivice so mu delali in mu je še delajo. Novoslovenski jezik je začel Miklosich takrat zaničevati, »jer ga drži umjetnim pokusom.« Tako se piše o Miklosichi, ki je Slovincem utrdil sedanjo pisavo! Izraz »novoslovenski« je pisatelju še bolj nejasen nego našim germanom: ne vé namreč, da je bil Miklosichu potreben, da razločuje naš jezik od staroslovenskega. Miklosich »rastavlja« naučno »Maloruse od ostalih Rusa.« Priporočamo pisatelju, naj vendar pogleda enkrat vsaj v Pypinovo »Istoriju slavjanskih literatur« zv. I, oddelek o »Južnorussih«, kjer se lahko prepriča, da ni Miklosich ustvaril maloruske narodnosti in jezika. Tam (str. 351.) tudi najde: »Šafařík (tedaj Miklosichev prednik, ki še doseďaj vendar velja za »Slovana«) kategoričeski zajavil, čto v južnorusskom narěčii my iměem dělo s takim že samobytnim narěčiem kak drugija glavnejšija slavjanskija narěčija.« Ali »rastavlja« tudi »Slovake od Čeha«. Miklosichevo gramatiko bi pisatelj tudi v Zagrebu lahko našel ali pa se poučil pri kakem filologu, da ne bi napisal take — laži! Ne bomo se zatorej čudili, da je pisatelj tudi o Miklosichevi hipotezi o razmeri Hrvatov k Srbom slišal le nekaj govoriti. »Hotice« Miklosich tudi tukaj ni delil Hrvatov in Srbov, pač pa jim svetoval zlogo; v vseh njegovih delih nahajamo namreč edini politični stavek, ki se glasi: selbstverständlich darf diese ansicht nicht als versuch gedeutet werden, beiden völkern die bahnen der politik zu weisen: sie bedürfen einander (Vgl. Gramm. I. str. 392., izd. leta 1879.).

Miklosichu ni treba hvale in slave, ali književen hrvaški list naj bo vendar po smrti — pravičen možu, ki ima kot učenjak ogromne zasluge za vse Slovane, ki je

pa še razven tega pisal Hrvatom za njih akademijo in jo vedno rad podpiral, kakor nam je o tem govoril njen bivši predsednik, g. kanonik *dr. Rački*, na slavnosti v Ljutomeru leta 1883.

M. M.

† **Dr. Jožef Poklukar.** — Deželni glavar vojvodine Kranjske, dr. Jožef Poklukar, vitez redú železne krone III vrste, predsednik kranjski trgovinski in obrtni zbornici, predsednik pogozdovalni komisiji za Kras, državni poslanec, i. t. d., i. t. d., umrl je po dolgem bolehanju dné 17. sušca t. l. Pokojnik se je navzlic obilim drugim poslom vselej živo zanimal za razvój slovenske književnosti. Kot solastnik Blaznikove tiskarne, v kateri je izšlo že toliko dobrih in lepih knjig slovenskih, kot lastnik starodavnih »Novic«, kot dolgoletni odbornik in kot predsednik »Matiice Slovenske«, bil je tudi dejanski pospeševatelj naše književnosti in zato izvestno zaslužuje, da se i »Ljubljanski Zvon« žalno spominja njega prerane smrti. Blag mu bođi spomin v srcih národa slovenskega!

„Drobiž“. Nabral *Peter Samotar*. Na Dunaji. Založil in natisnil A. Keiss. 1891. — To delce, čegar pisatelj je, kakor vedo bralci slovenskih časopisov, prof. *Jos. Stritar*, došlo nam je prepozno, da bi obširneje poročali o njem. Za danes samo naznaujamo, da se dobiva pri pisatelji v Gersthofu pri Dunaji po 50 kr.; 10 izvodov skupaj veljá 4 gld.

Pedagoško društvo na Krškem je izdalo četrty svoj letnik, čegar vsebina je nastopna: *Fr. Gabršek*: »Jezikovni pouk v ljudski šoli. I. Teoretični del«; *Ž. Bezljaj*: »Navod k početnemu risanju in oblikoslovju«; *A. Žumer*: »V šolski delarni II.«; *Ž. Bezljaj*: »Iz risarske izložbe v Norimberku«; *Ž. B.*: »Vpliv prirode in hrane na zdravje človeško«; *Ž. L.*: »Pogled na pedagoško polje l. 1889. in 1890.«; *Fr. G.*: »Poročilo o prvi slovenski stalni učilski razstavi in poročilo o delovanji Pedagoškega društva.« — Knjiga obseza blizu 300 strani in veljá za neude 1 gld. 50 kr.; letnina za ude znaša 1 goldinar. Obširneje bodemo še poročali.

»Kakó je izginił gozd.« Povest. Spisal *Hans Hopfen*, Preložil *Anton Funtek*. V Ljubljani. Založil Janez Giontini. 1891. Stranij 43. — Varujte gozde! Spisal *Ivan Šubic*. (Ponatisek iz »Koledarja družbe sv. Mohorja za l. 1888.«) Stranij 13. Oboje skupaj v jednem ličnem sešitku male osmérke je te dni izdala neutrudno delujoča, podjetna zaloga tvrđke Giontinijeve. Cena izvodu po 20 kr. — Povsem nepotrebna je slé-harna hvalna beseda o g. Funtka izbornem prevodu omenjene kratkočasne, ukovite in zelo spretne za naše ljudstvo prirejene povesti, kateri želimo od vsega srca obilo kupcev in bralcev. Tudi krepki národno-gospodarstveni spis tukajšnje obrtne šole voditelja g. Ivana Šubica je sešitku prav umestna doklada in ga dobrodejno završuje.

—r—

»Toaletta«. Nova učna metoda o prikrojevanji oblačil za dame. Za samopouk in za podlago pri šolskem pouku spisal in izdal *Matija Kunc*, krojaški mojster v Ljubljani. S 6 tabelami, 40 izvirnimi vzorci in merilno tabelo. V Ljubljani. Samozaložba. — Tisk »Národne Tiskarne« 1891.; 40 strani; cena brošurani knjigi 3 gld. — Gospod Kunc je že lani izdal »Knjigo krojaštva«, prvo slovensko knjigo te vrste, katero so jako pohvalili različni veščéki, domači in zunanji. Sedaj je izdal še knjigo o toaleti, v kateri podaja ženstvu našem glavna pravila, kako je pripravljati ženska oblačila. Metode sáme sevéda ne moremo soditi, vendar upamo, da jo bodo vzprejeli prav tako hvalno, kakor ono metodo, katero razvija g. pisatelj v prvo navedeni knjigi. Delo g. Kunca je jako zaslužno, ker bode izvestno pospeševalo národno-gospodarski napredek v jedni najvažnejših obrtnih strok; zato je upravičena želja, katero izraža v predgovoru; da bi bila